

NEKOLIKO SLIKA IZ ŽIVOTA SA SULEJMANOM MAŠOVIĆEM

Iz knjige: Sulejmana Čičića: Album sa starim slikama

Dr. Sulejman Mašović i Salim Šabić, izvrstan spoj inteligencije i energije. Njih su se dvojica doista lijepo nadopunjavali.

Moj amidža Hajro poznao je Sulejmana Mašovića još iz Niša. S njim je prijateljevao, još kao dječak. Poslije sam, mnogo godina kasnije, upriličio sastanak njih dvojice u Zagrebu. Bilo je zaista dirljivo gledati ih pri susretu poslije toliko godina.

U Trpimirovoj ulici, na broju 19, gdje smo stanovali kad smo doselili u Zagreb 1960., uskoro smo putem naše djece saznali da na broju 21 stanuje porodica dr. Sulejmana Mašovića.

Ubrzo smo se sastali s njim, njegovom suprugom, doktoricom Fatom, i s njihovom djecom. Ja sam već tijekom rata, 1942., sreo onda gotovo cijelu živu porodicu Mašovića u Prijepolju, njegove dvije sestre i brata Omera s kojim sam se i tada družio.

U kući Sulejmana Mašovića upoznali smo i staru Fatiminu majku, pravu mostarsku hanumu.

Ljeta 1961., posjetio nas je u našem stanu dr. Sulejman Mašović, oko 11 sati prije podne, i s vrata nas pita: „Hoćete li vi sunetiti vaše sinove?“

Ruva i ja se pogledamo i u istom trenutku odgovorimo: „Naravno da hoćemo!“

Mašović nas radosno pogleda i upita: „Pa gdje su vam sinovi?“

U tom trenutku Erol i Esad upadoše u kuću vičući: „Sena su osunetili, majko! Sad su ga donijeli u kuću!“

Mašović i ja pozovemo sinove i rastumačimo im da će i oni na sunećenje, na što se obradovaše, jer sunećenje u nas znači da dječaci postaju muškarci. Mašović ih zatim odvede u bolnicu na sunećenje, da bi ih nakon sat vremena, s još jednim čovjekom, u naručju donio u naš stan.

Erol je bio malo opijen od narkoze i želio je spavati.

Esad je sunećenje bolje podnio. Pozvao me i šapnuo na uho: „Tata, da mi nisu malo previše odsjekli?“

„Nisu, sine“, rekao sam mu ponosno i u kesu ispod vrata ubacio popriličan novčani dar.

Majka im je našla neke dugačke košulje koje su po kući nosili dva-tri dana. Djeca su se već treći dan igrala i smijala, zadovoljna pažnjom i poklonima, a naročito činjenicom što su postali pravi muškarci.

Slijedeće godine, dr. Mašović otišao je na neki kongres u USA. Tamo je ostao puna dva mjeseca, obilazeći islamske kulturne centre u toj velikoj državi.

Njegova supruga, dođe jedno jutro do Ruve i mene i reče nam da ima ponudu neke gospođe za zamjenu svoga stana za jedan veći stan u okolini hotela „Esplanade“. Smatrala je da nema puno vremena za rješavanje tog pitanja, pa me došla zamoliti da odem s njom pogledati taj novi stan. Trebao joj je i neko drugo mišljenje, osim njenoga, kod donošenja te važne odluke.

Zajedno s doktoricom Fatom otišao sam pogledati stan.

Stan je bio dva-tri puta veći od njihova u Trpimirovoj, i nalazio se zaista na lijepom mjestu, preko puta Botaničkog vrta.

Žena je tražila i doplatu za razliku kvadrata, a doktorica Fatima bila je neodlučna. Rekao sam joj da ako se ona, zbog novca, neće mijenjati za ovaj stan, ja ću joj dati svoj novac, samo da obavi tu zamjenu. Uglavnom, natjerao sam je na zamjenu, isplatili smo tu ženu i odmah je preselili u novi stan.

Dr. Sulejman je po povratku bio ugodno iznenađen novim stanom i srdačno mi se zahvalio na pomoći.

Dr. Sulejman Mašović bio je jako angažiran u gradnji današnje Zagrebačke džamije. Vidimo ga kako u društvu efendije Ševka Omerbašića pokazuje gradilište u punom pogonu izgradnje.

Uskoro sam Sulejmana Mašovića doživio u Beču kao predsjedavajućeg Svjetskog kongresa esperantista.

Došao sam ga vidjeti u Carskom dvoru, u središtu grada, u kojem se održavao taj Kongres.

Sekretarica me ljubazno odvela u dvoranu gdje je dr. Sulejman Mašović predsjedavao sjednici. Slušao sam njegovo predavanje na tečnom esperantu. U početku je čitao svoj referat, a onda napisani govor stavio na stranu i počeo govoriti napamet.

U dvorani je bilo tako tiho da se mogao čuti svaki šušanj. Potom se lagano počeo širiti osmijeh na licima pažljivih slušača, a onda se prolomio i glasan smijeh.

Doktor Mašović je nakon glasnog smijeha izgovorio još nekoliko rečenica i završio, a dvoranom se prolomio gromoglasan pljesak, praćen veselim smijehom. Čak se i sam Mašović slatko smijao.

Kad sam ga kasnije upitao o čemu je govorio u trenutku najvećeg pljeska i smijeha, kratko je odgovorio: „Nauči esperanto pa ćeš se i ti smijati!“

U doba posljednjeg rata, Sulejman Mašović bio je aktivni sudionik svih humanitarnih akcija i pomoći našem muslimanskom življu koji se ranih devedesetih slijevao neprekidno u Zagreb, kao neka duga, duga rijeka.

Ta je rijeka nekoliko mjeseci neprekidno tekla u Zagreb i u Zagrebačku džamiju.

Za svakoga je imao dobru riječ i pametan savjet što da se radi.

Kad se razbolio obilazio sam ga u bolnici u Vinogradskoj i bio sam kod njega dan uoči smrti. I tada se šalio na svoj način i na svoj račun. Znam da me je toga dana pitao što ima novo u Bošnjačkoj nacionalnoj zajednici.

Umro je u bolnici. Sav bošnjački svijet iskreno je žalio za tim izuzetnim čovjekom.

